

Historie Stínadla 3 (Genovese)

Naše středisko bylo založeno již v roce 1990. Středili se klubovny a od roku 1992 máme pronajmutou klubovnu na stínadlech. Náš Lísek stojí od roku 1993 a rok co rok se držíme tradice jako je například zdobení stromečku, pořádání skautské besídky a jiné kratochvíle, které si všichni nadmíru a rádi užíváme.

Je tomu již 15 let co se objevil na zemi tvor. A ten tvor řekl, budiž Lísek. A všichni museli makat. Netrvalo dlouho a na louce nedaleko Oslova skutečně stála jakási dřevěná kuchyň, jídelna, srub, kterej pro jistotu vzplanul, umývárka, kde za posledních 15 let netekla teplá voda a nějaká ta dřevárna, ve které se musí pracovat. Nikdy se nám ji nepovedlo odstranit a tak pracujeme dodnes. Naše klubovna na Stínadlech se vytopila při povodních roku 2002, ale z toho už jsme venku, živý, zdravý a suchý.

Za výstavbu našeho dokonalého (až na dřevárnu) Lísku jsou odpovědni lidi jako je Akéla, budoucí velekučič a vedoucí vlčat a jeho pravá ruka Věnek, který je odpovědný za...cosi...Samozřejmě s výstavbou tábora pomáhalo několik zájemců, ale jmenovat je zde nemůžu, jelikož mám k dispozici pouze formát A4.

První tábor na našem Lísku se konal roku 1993, zmíněný vedoucí Akéla, který si s sebou přivezl ještě jednoho vedoucího a 13 dětí. Poté 11 dětí a 2 dospělí. Šlo o světlušky a jejich vedoucí. A samozřejmě skautky, kde jsme mohli pozorovat 2 dospělé a 13 mladších. Takhle začal náš Lísek...

Naše tradiční tábory se konaly rok co rok pravidelně s našimi vedoucími Akélou, jakožto vedoucími vlčat, Láďou, vedoucí skautíků, Šárkou, světlušky a skautky...kdo vedl skautky to nikdo neví.

Spekuluje se o tom, že skautky tehdy nevedl vůbec nikdo a kvůli bezpečnosti životního prostředí se to radši nikdo ani nepokoušel ověřovat.

Jednou za několik let se uspořádal putovní tábor, kde se všichni sebrali a cupitalo se na puťák.

Většinou, jak už to bývá, se chodilo z kopce, do kopce a z kopce a pak hned několikrát do kopce.

Nikdy nám nebylo vysvětleno, jaktože, když jdeme z místa A do místa A přes nějaké to místo B, jdeme víc do kopce, než z kopce. Tento nový fyzikální zákon nikdo nedokázal rozlousknout a tak jsme se holt museli spokojit se s tím, že budeme i nadále mučeni českými horami.

Našimi rovery se postupně stávají Luďek a jeho levá ruka Adam. Tito dva vedoucí nas ovšem opustili kvůli čemusi, čemu se říká vysoká škola a tak se s nimi setkáváme pouze na táborech a výletech, někdy pro jistotu vůbec.

Jeich místa hrdě obsadili Doktor a Samičák, kteří se do toho plně obuli a dělali svou skautskou povinnost jak se patří a sluší.

Členi neustále přibývali, až se to roku 2000 zlomilo a spoustu našich roverů, vedoucích a skautů odchází na vysoké školy a my jim se slzami děkujeme, za tak krásné a nezapomenutelné chvíle. Náš tábor v těchto smutných okamžicích potkali i veselé momenty, jako například výhra ve fotbale proti jinému středisku, kde si Vlastimil vybojoval naši čest a úctu a bylo po něm pojmenováno naše táborové náměstí (Dále jen „Vlastimilovo náměstí“), později přišli fenomény jako Vše.

nezapomenutelné „Já bývala žena“ zasnoubení Vše. se slečnou Helčou, kterou už rok poté nikdo neviděl a říká se, že pracuje někde v Praze. Honzímilovi úlety a Vlastimilova legendární stojka na rameni.

Od roku 2002, kde jsme se dostalo do kriticky malého počtu, že jsme museli spojit naše tábory, jsme tábořili holky i kluci na jednom území. Naše počty z 6 oddílů se změnili na pouhé 3, ale dokážeme s tím žít. Momentální počet členů je 48, jenom tak pro zajímavost. Ze začátku docela boj, ale pak se to uklidnilo. Možná až příliš. A jak se kdysi válčilo o táborové území, nyní se válčí o dívčí srdce, kterých není mnoho. Roku 2004 jsme na náš tábor pozvali broučky. Broučky? Ano. Skupina několika lidí (většinou děvčata, což přidalo na dokonalosti a kráse našeho tábora), kteří se zabývali chytáním a zkoumáním brouků. Nepochopitelné. Pozvali jsme je tedy i na příští rok, s čímž už většina účastníků nesouhlasila a bylo to považováno za velmi chybný krok. Od té doby s takzvanými broučky udržujeme pravidelný kontakt a velice rádi navštěvují náš tábor. My jsme ovšem už s nimi tábor nikdy nesdíleli. Náš milovaný Doktor a jeho spřízněná duše Samičák pomalu odcházejí na vysokou školu a tak nezbyvá než zasvětit Vše. a Kance. Tito dva mladí talenti, kteří o životě vědí asi tolik, co kámen ví o dračí smyčce, se snaží udržet skauting na nohou. Jak to ovšem dopadne, to zatím není nikomu známo, zvláště, když musejí čelit této nové, mafiánské výzvě. Budiž přejme skautingu štěstí...

Text napsal Kanec alias Mortifero Tommy, vedoucí skautů.

Text je důležité brát s nadsázkou a je napsán pro pobavení.